

SUC НА СУСРЕТУ ГЕНЕРАЦИЈА

У оквиру пројекта Глобални сусрет генерација у организацији међународне организације студената економије (AIESEC) од 23. до 25. марта у Новом Саду одржава се семинар са темама: Work, Employment & Income; Knowledge & Technology and Environment & Health.

Бивши председници SUC и уважени стручњаци у својим областима господин Мирослав Ђорђевић и

господин Војин Јоксимић позвани су да својим радовима допринесу овом значајном скупу.

Текст господина Ђорђевића је на тему "Рад запосленост и зарада", а текст господина Јоксимића на тему "Животна средина". Радови ће по завршетку скупа бити штампани у заједничком Зборнику.

Глобални сусрет генерација је четворогодишњи напор да се развије међугенерациска сарадња ка прогресу човечанства у 21. веку. ГСГ се састоји од преко 50 регионалних и националних конференција и две глобалне кон-

ференције, у којима учествују активисти свих генерација и представници влада свих континената.

Циљ програма ГСГ је да укључи младе и старије у решавању друштвених проблема, да оснажи учешће младих у развоју, да повеже све генерације у време два глобална сас-танка (од којих је први био одржан од 13. до 15. јануара 1999. у Вашингтону D.C. а други ће бити одржан године 2001.) и стимулише истраживање које би водило појави једног међугенерациског покрета.

У овом броју објављујемо извод из текста господина Ђорђевића (страна 2), а у идућем господина Јоксимића.

СРПСКА НОБЕЛОВА НАГРАДА ЗА ФИЗИКУ - ДРУГИ ПУТ

У Београду је 17. марта ове године по други пут додељена награда Др Марко Јарић за највеће достигнуће из области физике. SUC је и ове године имао спонзоре који су дали донацију од 2.500 америчких долара, за ову значајну награду. Она је посебно важна за унапређење науке у Србији.

Марко Вукобрат Јарић, чије име носи Фонд, српско-амерички физичар, својом натпросечном интелигенцијом и урођеном обдареношћу уздигао се у сам врх светских физичара у области кондензованог стања материје. За своје високе домете завредио је, поред осталог, три најпрестижније међународне стипендије – Фулбрајтову, Хумболтову и Милерову, што, највероватније, ниједном нашем земљаку није успело. Богато истраживачко постигнуће преточио је у неколико научних књига и монографија,

више од стотину радова и преко 1.300 цитата.

Но, Марко Јарић се, у исти мах, горљиво борио против лажи и клевета упућених српском народу, због чега су га прозвали "1301. српским капларом".

Признање је први пут прошле године додељено проф.

др. Ивану Божовићу, уваженом истраживачу нашег рода у Немачкој. Ове године награду је добио проф. др. Никола Коњевић.

са свечане доделе награда Др Марко Јарић

У жељи да подстакне стваралаштво, да млади

уче о српству и православљу, да одрастају у љубави и слози Задужбина Студеница основала је Конкурс за младе књижевне таленте, са темама значајним за српску културу и историју. Ове године конкурс је расписан на тему "Отаџбина и Срби у дијаспори". Право учешћа имају сви млади од 14 до 20 година из Србије и Црне Горе. Највреднији радови биће награђени, а планира се и штампање зборника најуспешнијих текстова.

У жирију за доделу награда налазе се наши еминентни књижевни и културни радници, а председник је Светлана Белмар Јанковић.

Радови се шаљу до 10. априла 2000-те године, на адресу

ДИЈАСПОРА КАО МИСАО И НАДАХНУЋЕ

Београдске канцеларије Конгреса српског уједињења, за Конкурс Задужбине Студеница.

Задужбину Студеница основале су пре пет година породице угледних чланова Конгреса српског уједињења, породице Ђеловића из Детроида, Вуковића из Денвера и Ђорђевића из Сан Франциска. Председник Задужбине је господин Мирослав Мајкл Ђорђевић.

(Цео текст и услове конкурса објављујемо на последњој страни)

Национални сусрет генерација, Нови Сад, 23 - 25. Март 2000.

Извод из текста:

ПРЕДУСЛОВИ ЗА НАПРЕДАК И ПРОСПЕРИТЕТ РАД, ЗАПОСЛЕНОСТ И ЗАРАДА

Да би Србија изашла из ове дубоке јаме у којој се обрела и кренула напред, ми сви морамо да разјаснимо и схватимо нека основна начела.

У току ове несрећне деценије мог присног деловања са Србијом и Србима дошао сам до једног суштинског закључка: да су 45 година Титоизма и десет година "Слобизма" произвели оргомну и дубоку пометњу и конфузију код Срба око најосновнијих принципа и закона како у природи тако и у људској историји. Одличан пример су управо наша гледања и разумевања појмова из теме овог скупа: РАДА и ЗАРАДЕ.

Услови за дугорочан успех српског друштва и привреде могу се сажети у пет појмова: РЕД, РАД, СТВАРАЛАШТВО, ШТЕДЊА и ПРОФИТ. Ових пет речи врло једноставно објашњавају историјске разлике између напретка и сиромаштва међу државама. Ови принципи су важни и веродостојни и за појединце. Из свог личног искуства могу без резерве да вам кажем да у нормалним условима и лични успех почива на овим истим темељима.

Ако анализирамо успешна друштва и државне заједнице, ми одмах уочавамо да оне почивају на извесним моралним темељима и да се одликују друштвеном и политичком стабилношћу. Они имају РЕД, јер они поштују (1) лична права својих грађана, (2) омогућавају подједнаке услове за рад и успех свим члановима заједнице, и (3) имају праведне законе који без оклевања кажњавају све преступнике без обзира ко су они и "кога они знају." Нису узалуд наши преци имали изреку "Правда држи земљу и градове." Што је јача правда - значи моралне вредности - то је јаче друштво и држава.

РАД се цени и уважава ако је добро, савесно и правилно обављен - од ђубретара до председника државе. И за поштен рад добија се поштена плата.

СТВАРАЛАШТВО није колективан акт. Зна се да индивидуална иницијатива, поштен рад, лични напор и одговарајуће признање од друштва стварају услове за стваралаштво из кога проистиче благостање, напредак и нове визије будућности не само за поједине ствараоце већ и за цело друштво. Политика и "везе," на пример, ништа не стварају. Они само одузимају од

ствараоца и често као паразити живе од њих.

Историјско искуство нас такође учи да друштво које напредује и просперира увек има високи степен ШТЕДЊЕ. Она нам омогућава да стварамо резервоар капитала који је неопходан за инвестиције. Без инвестиција нема дугорочног пораста у производњи и повећања у стандарду живота. Српски сељак врло добро зна овај природни закон. Ако поједе сву жетву и не остави неко семе на страну за идућу годину, он ће тада да гладује. Знамо да друштва која стагнирају троше и позамљују. Како би се то једноставно казало "она живе на вересију". Управо тако су углавном живели Југословени у време Тита и наравно данас, још црње и горе.

У напредним друштвима и државама увек је постојао одговорни и рационални лични интерес. Према томе предузимач мора да буде слободан и да му се дозволи да задржи праведно и легално зарађене награде његовог или њеног личног рада и стваралаштва. Зато се лако примећује у таквим државама и друштвима које схватају значај овог принципа да су порези ниски и стабилни. Ово, наравно, омогућава ПРОФИТ и подстиче акумулацију капитала. Без овог нема инвестиција, а видели смо да без инвестиција нема ни развитака и пораста привреде и стандарда живота. Мора да се што пре схвати и искрено прихватити код нас да власт и држава не ствара богатство и напредак. Они су важни, али само ако ослободе индивидуалног предузимача да ради поштено и заради поштено и онда задржи велики део своје зараде за себе и своју фамилију и свој посао.

Не смемо да превидимо и да не истакнемо да су ових пет стубова утемељени на ПРАВУ НА ПРИВАТНУ СВОЈИНУ. Без тога права, суштински разматрано, ни друга људска права као право на поштен рад и поштenu плату, штедњу и профит не могу реално да постоје.

Уз примену ових општих начела постоји и неколико посебних чинилаца неопходних за успех транзиције српске привреде: Један од најважнијих пркатичних и хитних корака је да се финансијски систем, који је крвоток економског живота постави на начелима о којима сам говорио.

Приоритет у обнови и стварању функционалног финансијског система је да се бар ових следећих пет институција успоставе и почну ефикасно да раде. То су:

Мирослав Ђођевић

1. Поштене и ефикасне комерцијалне банке;
2. Инвестициони фондови (страни и домаћи);
3. Опет банке, али инвестиционе банке, које су неопходне у модерном друштву за тржишну алокацију капитала;
4. Осигуравајућа друштва и компаније које осигуравају живот; и
5. Модерна берза.

Све ове кључне институције помажу и омогућавају акумулацију капитала и његову најефикаснију дистрибуцију. Капитал је у суштини баш та к р в у овом крвотоку привредног живота.

Србија нема капитала. Не треба да наводим узроке зашто и како је до тога дошло. Међутим, без капитала који је, као што рекох, к р в у финансијског система, неће бити ни напретка.

Србији ће у првом и прелазном периоду обнављања привреде бити потребно углавном две врсте капитала: краткорочни (1 до 3 године) и дугорочни (10 до 40 година).

Краткорочни капитал је врло важан и често најпотребнији за мале привреднике. Кључан ће бити развој малих и средњих приватних предузећа за обнову

економије Србије. Посебни програми и помоћ мораће да се створе за овај сектор који би са правом могао да буде мотор прогреса за Србију. Чак у развијеним економијама, као рецимо америчкој, 80 до 85% нових запослења се управо ствара у том сектору. Овде су, наравно, најважније комерцијалне банке које ће морати да нуде капитал малим и средњим предузећима по повољним условима.

Дугорочне потребе су везане за капитал који ће се употребљавати претежно за изградњу инфраструктуре: путева, мостова, железница, аеродрома, електричних централа, болница, школа и томе слично. Овом послу око финансирања инфраструктуре мора да се приђе најозбиљније и најпажљивије. Прво, инфраструктура је неопходна за развој; друго њена изградња мора да има визију и циљ у склопу целокупног економског система и социјално-политичког уређења; треће, мора се избећи корупција и крађа, јер ће у питању бити огромне своте новца које ће доћи из иностранства нарочито у првих 7 до 10 година. Русија је одличан пример како је један значајан део тог драгоценог и скупог капитала који је држава позајмила нестао у приватним и често криминализованим “рупам” на непроцењиву штету по цело друштво и привреду; и четврто, мора се врло пажљиво поступати при стварању модела финансирања и услова зајмова дугорочног капитала.

Без икакве предрасуде, овде морам да додам, да српска дијаспора има стручњаке у овим пољима и да би њено активно учешће и што већи утицај у многоме помогли ове изузетно важне напоре за обнову српске привреде.

Ако бих се ја питао, ставио бих највећи приоритет на две ствари: изградњу инфраструктуре и већ поменути развој малих и средњих приватних фирми.

Неке иницијативе која би једна паметна и поштена влада могла да предузме у корист малих и средњих приватних послова су следеће:

1. Установити посебне институције или одељења при универзитетима који би се стриктно бавили образовањем - теоријом и практичним упуштвима за успостављење предузећа у овом сектору;

2. Имати повољне пореске законе који би дали најповољније услове овим предузећима, бар за неколико првих година;

3. Створити специјалне фондове капитала или субвенције за почетак послова;

4. Развити механизме да се ризик и губици умање приватним банкама и другима који финансирају овај сектор; и

5. Успоставити програме и иницијативе за систематску помоћ око спољне трговине. Посебан нагласак био би на и з в о з у и повезивању са потенцијалним купцима робе или партнерима у иностранству.

Ако се убрзо не створи једна критична маса Срба и Српкиња који схватају ове принципе и њихов значај и који су спремни да се свесрдно изборе за њих, ја сам врло забринут да Србија неће моћи да

Мирослав Ђођевић

крене напред по свом потенцијалу. Имаће тешкоће да се удене у модерне токове света и може врло лако да стагнира до те мере да постане плен јачим и паметнијим народима.

Мирослав Ђођевић

март 2000

Сан Рафаел, Калифорнија

НАТО АГРЕСИЈА – ГОДИНУ ДАНА ПОСЛЕ

Прошло је тачно годину дана од нечувене и криминалне агресије НАТО алијансе на Југославију. Зато у овом броју објављујемо сећања и фотографије на 79 дана рата, под називом:

Годину дана после

Прошло је годину дана од немогућег и невероватног, а ипак одиграног рата са НАТО пактом и агресије на Југославију. Пре годину дана нисмо могли да верујемо да ће се тако нешто догодити, да свет може мирно гледати бомбардовање једне европске земље, бомбардовање градова и села. Изгледало је сувише сулудо. Сада све изгледа могуће. Као у кошмарним сновима, како нама сада изгледају три месеца живота под бомбама: то и није био живот, то је било неко чудно стање сталне напетости и свести о животу и смрти.

Како је народ преживео те тешке дане, тешко је рећи, морало се. Један од најпознатијих рок музичара данас у Србији, Бора Чорба, пред крај рата је изјавио: “Ако после овога

останемо нормални, ми нисмо нормални”. Ипак, Срби су управо због своје нормалности и прегурали ужас рата. Ужас када се зачују сирене, а ви сте на послу на једном крају града, а деца сама код куће, на сасвим другом. Онда три месеца бдења и спавања у ципелама и потпуно обучени, неупоредив ни са чим фијук ракете када прелеће изнад ваших глава и звук хиљаде укључених аларма на колима и продавницама који се пале од притиска ваздуха при пролетању ракете. Звук и тресак када бомба падне.

Сви се слажу да је у Београду неколико ноћи било најгоре. Помиње се ноћ када је бомбардована телевизија, 17 мртвих, онда ноћ када је бомбардован Хотел Југославија,

Кинеска амбасада и зграда на Ушћу - “Имали смо утисак да се све руши око нас. Свако је имао утисак да су управо његову кућу погодили” - сећају се Београђани. Нови Сад без воде, струје, мостова. И у Пећи и Приштини тешко се подносило бомбардовање, а можда је већи страх био од Шиптара: “Бежећи од албанских терориста на Косову упутили смо се у Врање код моје сестре” - сећа се тих дана госпођа Мира Шошкић, професор из Пећи. “На путу застрашујући звук сирене, а авиони већ десетак минута прелећу изнад нас. Улазимо у град који је у тоталном мраку. Језиво. Стрепим за животе моје деце и свих нас”. Прича она даље: “Страховит прасак нас

НАТО – ГОДИНУ ДАНА ПОСЛЕ

наставак са стране 3

заустави, а ми смо управо прошли поред касарне коју су гађали, а која се у тренутку претворила у буктињу. Пламен, дим, као да гори читав град. Паркирали смо се у један угао парка и ту чекали. Чини ми се само овде авиона има на хиљаде. Следећа мета био је ТВ предајник на брду “Пржар”, у непосредној близини куће у којој ћемо провести све време бомбардовања. Грува са свих страна, земља се тресе. Ракете лете из свих праваца, као да небо гори. Дете плаче, и оно инстинктивно осећа страх: за свој тек започет живот. Дрхтим и молим се Господу да нас помилује и избави. Из дана у дан Врање је све чешће бомбардовано. Све жешће и дуже. Постаде прави пакао који уз божију помоћ издржасмо - завршава причу госпођа Шошкић.

Спас је био у пријатељима, дружењу по читаве ноћи, заједничким седењима, некима у пићу, некима у лутању интернетом, то је за многе Србе од 35 па ниже био једини начин борбе. Ми нисмо имали оружје, ми нисмо ратовали, ми смо заиста били само мете: једини наш начин борбе био је интернет. Није чудо да су на интернету Срби однели до сада једину медијску борбу. Да смо победили у компјутерској борби за време агресије НАТО Пакта на Србију и Југославију, то су нам после и са запада признали.

Зар је прошло већ годину дана? Као да је било јуче. Још су деца уплашена и нервозна, још нису избројани мртви и нестали у бомбардовању, још Срби страдају на Косову, још зграде срушене у бомбардовању, још се нису мостови на Дунаву изградиле, још увек нам све изгледа немогуће, и ипак се догодило. Ратни извештач и фоторепортер СUC-а Игор Јеремић, као свој најјачи утисак годину дана после рекао нам је: “То је чудно, просто боде очи то што су људи то избрисали из сећања. Ја стално гледам фотографије, то ме подсећа и мислим да тако треба. Људи не желе да се тога сећају, а мислим, то што нам се догодило, ма како страшно било, не смемо заборавити.

ХРОНОЛОГИЈА РАТА У СРЈ

Након неуспелих преговора о решењу косовске кризе у две рунде у Француској, као и неуспеле мисије америчког изасланика Ричарда Холбрука у Београду, НАТО је почео 24. марта у 20.00 часова ваздушне нападе на циљеве у СР Југославији који су трајали наредних 78 дана. Дан раније 23. марта 1999. године Народна скупштина Србије изјаснила се против доласка страних трупа на територију Косова и Метохије. Влада СРЈ прогласила је потом стање непосредне ратне опасности. Сутрадан је Влада Црне Горе саопштила да не признаје одлуку Владе СРЈ о проглашењу стања непосредне ратне опасности. 24. март у 20.00 часова почели су ваздушни напади НАТО на војне циљеве. На војном аеродрому Батајница, чула се детонација у 20.30 минута. У 21.30 бомбе су одјекнуле Жарковом. Од разарајућих пројектила и авионских бомби горео је Војно-ваздухопловни институт. Десетак минута касније бомбардери НАТО погодили су и Војно-техничку академију. Тако је почео пакао над Београдом и околином. Нападнуто је више од 20 војних

објеката у Србији и Црној Гори. 25. марта ваздушне снаге НАТО су гађале 40 објеката са крстарећим ракетама “томахавк”. Погинуло 10, рањено 38 војника саопштио је Генералштаб Војске Југославије.

26. март - ваздушне снаге НАТО деловале по свим деловима Београда.

27. март - Напади снага НАТО на војне циљеве у Југославији извршени крстарећим ракетама и борбеним авионима “стелт”.

28. март - Противваздушна одбрана ВЈ оборила амерички авион Ф-117А “Ноћни соко” у саставу НАТО, у атару села Буђановци у Војводини.

29. март - Напади на подручју Приштине где је одјекнуло 20 снажних експлозија.

31. март - Серија експлозија на подручју Београда.

1. април - Срушен је Варадински мост у Новом Саду.

2. април - На подручју Куршумлије један човек погинуо, један рањен. Погођена касарна у Врању.

3. април - У Београду погођене зграде републичког и савезног министарства унутрашњих

**TARGET
СРБИЈА**

послова. У Новом Саду срушен још један мост, а оштећен мост на Дунаву код Бачке Паланке.

4. април - Пројектили НАТО погодили топлану у Новом Београду, погинуо један радник, а двојица радника погинула у нападу на панчевачку рафинерију.

6. април - НАТО гађао циљеве широм СРЈ. У Алексинцу погинуло најмање 12 цивила.

7. април - Гађана подручја Београда, Приштине, Новог Сада, Ниша, Сомбора, Панчева, Чачка, Лучана, Краљева, Срема и Подгорице. У Приштини више погинулих.

8. април - Бомбардована административна зграда у центру Београда, околина Краљева, Лучани, Сомбор и Ђуприја. На подручју Златибора погинуло троје људи.

9. април - Авијација НАТО гађала Београд, Ваљево, Смедерево, Крагујевац и Црни Врх. Снаге НАТО погодили предајник РТС на Голечу. У фабрици аутомобила “Застава” повређена 124 радника.

11. април - У околини Приштине пало 50 пројектила. Шест цивила погинуло, а 23 рањено у селу Мердаре код Куршумлије и Подујева.

12. април - На мосту у Грделичкој клисури

погођен путнички воз са 50 људи. Погођена је и рафинерија нафте у Панчеву.

13. април - Напади НАТО на Београд и више других градова у СРЈ и на Земаљску сателитску станицу у Приликама код Ивањице.

14. април - Ракетиране две избегличке колоне у Метохији. Најмање 75 људи погинуло, а 25 тешко рањено.

15. април - НАТО снаге дејствовале у неколико градова Србије и Црне Горе. Гађани Раковица и Дедиње, погођен ТВ репетитор на Златибору и комуникациони релеј изнад Крупња.

16. април - Погођена панчевачка Петрохемија и Азотара. Први пут бомбардовани Суботица и Параћин. Оштећен мост на Дунаву код Смедерева. Погођен телевизијски репетитор на Церу.

17. април - Серија напада НАТО-а на подручје Приштине.

18. април - Од бомбардовања у Батајници погинула трогодишња девојчица Милица. Погођене панчевачка Петрохемија, Азотара и Рафинерија, као и рафинерија у Новом Саду. Срушен железнички мост код Рашке.

19. април - Погођена зграда Извршног већа Војводине у Новом Саду.

20. април - У нападима на Ниш једна особа погинула, 12 повређено.

21. април - Погођен пословни центар “Ушће” на Новом Београду, седиште СПС. Погођен и Жежељев мост у Новом Саду, предајник РТС на Иришком Венцу. Уништена фабрика “Крушик” у Ваљево.

22. април - Уништена резиденција Слободана Милошевића у Београду. Напади и на подручју Приштине и Краљева.

23. април - Погођена зграда РТС у центру Београда: погинуло 9, рањено 18, а око 20 радника остало под рушевинама. Погођени репетитори РТС на Овчару и на Копанику. Четрдесет пројектила бачено на Врање. Оштећен мост на Сави код Остружнице и железнички мост у долини Ибра код Богutowца.

24. април - На подручју Ниша експлодирало 26 пројектила. Рафинерија у Новом Саду седми пут бомбардована.

25. април - НАТО бомбардовао Авалу, подручје Ниша, Лучане и околину Лознице.

26. април - У Новом Саду срушен Жежељев мост. Гађани Ваљево и аеродром у Сомбору.

27. април - НАТО погодио центар Сурдулице: 17 погинулих, 11 рањених, оштећено 300 цивилних објеката. Бомбардовано подручје Београда, Краљева, Сомбора, Златибора, Фрушке Горе, мост код Бачке Паланке. Са 50 пројектила гађани циљеве на Косову.

28. април - Гађани Параћин и Београд, погођена касарна на Дедињу, Чачак и Пожега. Четири особе погинуле у Призрену.

29. април - Гађано подручје Београда, Подгорице, Ниша, Краљева, Панчева, Глоговац, Новог Сада, Пожеге, Пожаревац, Смедерева, Шапца, Руме, околина Подгорице, Бара и Сутомора. Први пут гађан Пожаревац. Срушен мост на Јужној Морави.

30. април - У Београду погођен Генералштаб ВЈ, зграда СМУП и куће на Врачару, срушен телекомуникациони торањ на Авали и предајник ТВ Студио Б у Борчи.

1. мај - Авијација НАТО деловала на подручју Београда, Панчева, Новог Сада, Крагујевца, Краљева, Сомбора, Шапца, Призрена. На мосту код Лучана погођен аутобус, погинуло 60 путника.

наставак на страни 8

АКТИВНОСТИ У ВАШИНГТОНУ

Објављујемо превод текста писма послатог председнику Клинтону, гђи Медлин Олбрајт и другим званичницима америчке администрације. Уз ово писмо послат је плакат Конгреса српског уједињења начињен поводом годишњице рата на Косову.

Драги председниче Клинтон, Пишем вам ово писмо на дан жалостан у историји Америке и српског народа. Пре годину дана, НАТО је, предвођен Сједињеним државама, започео оно што је назвао "хуманитарним ратом" против Србије. Како је Конгрес српског уједињења, који заговара договор и мирно решење, упозоравао и како су догађаји који су следили показали, овај рат је био потпуно непотребан и могао се избећи.

Фотографије које прилажемо чине смешним и беспризорним изјаве о "хуманитарности". Оне, у свој својој сликовној округлости показују праве "хуманитарне" последице рата рата против српског народа: разнесена тела, децу убијену и осакаћену,

срушене зграде, околину која је загађена за ову и будуће генерације.

То су били прави резултати првог "хуманитарног" рата: људска трагедија и људско страдање. Ово страшно оружје патње пролонгирано је неморалним и незаконитим санкцијама против српског народа. Он је, једини на Балкану, издвојен да буде кажњен и једино се његове аспирације и интереси не узимају у обзир. Онима који су водили или предводили овај рат судиће, оштро, суд историје. Биће осуђени за игнорисање могућности за мирно решење и за намерно изазивање цивилних жртава.

На овај значајан дан, апелујем на вас да погледате у своју сопствену савест. Хитно је да се санкције против српског народа уклоне као и да се Сједињене Државе јасно одреде у ставу да Косово остаје, сада и зау-

век, саставни део Србије. Конгрес српског уједињења, председник, Милош Миленковић

Писмо сличног садржаја, истим поводом и истом приликом послато је целом САД Конгресу. Ова писма су написана појединачно на име сваког представника у Конгресу и сенатора. У

тим писмима, које је такође потписао председник *SUC*-а, госп. Милош Миленковић, каже се још и следеће: "Било их је много у Конгресу који су били веома забринуте због овог рата. Сада је време за акцију. На овај значајан дан, молим вас да још једном заворите у своја осећања. Постоји неодољна потреба да се српском народу укину санкције, као и за јасним опредељењем Сједињених Држава да Косово сада и убудуће остане саставни део Србије."

Иностранци новац би могао улести нашу земљу у нови рат на Балкану

Драги гувернеру Буш,

У поседу сам информација од важности за националне интересе САД и интегритет републиканског процеса номиновања председника. Будући забринут Американац, журим да вам их пренесем у име наше организације која између осталог ради на информисању и едукацији јавности о америчким интересима на Балкану.

Информације које поседујем тичу се сенатора МекКејна и откривају лажи у његовим изјавама о реформи кампање. Заиста, оне иду и даље од тога. Указују на то да је сенатор МекКејн највероватније прихватио финансирање из иностраних извора што је директно супротно политици САД на Балкану и што директно прети особљу у служби САД. Ово би могло бити питање које би се могло поредити са прихватањем новца комунистичке Кине од стране Клинтонове администрације. Поступци сенатора МекКејна су дубоко компромитујући за националне интересе Сједињених Држава.

У интересу потпуног обелодањивања и за добробит обавештавања јавности, захтевам од вас да тражите потпуно јавно полагање рачуна од сенатора МекКејна о његовој повезаности са албанским лобијем чији су циљеви потенцијално јако штетни за срж стабилности САД на Балкану.

САД.
Срдачно, **Милош Миленковић**
Председник

Драги амбасадоре Добинс,

Пишем Вам у вези са сведочењем Г. Цона Мензиса пред Комисијом за безбедност и сарадњу у Европи (OSCE) 28. фебруара 2000. Оно садржи есенцију оног што је погрешно у начину на који се Администрација поставља према Косову.

Ниједна особа здравог разума не би могла да порекне да је ситуација на Косову изразито напета и да постоји истински ризик обновљене борбе. Исто тако ниједна особа здравог разума не би могла порећи ни да је барем део узрока ове напетости потпуни недостатак осећања сигурности код преосталих Срба на Косову. Они су били терани из својих кућа, убијани у својим креветима, нападани у аутобусима.

Г. Мензису су ове информације добро познате. Веома су опширно документоване и њихова чињенична основа се не доводи у питање. Сведочење владике Артемија пред истом том комисијом 28. фебруара 2000. изнело је чињенице јасно и без икаквог преувеличавања.

Ипак Г. Мензис не може себе натерати да изусту иједну реч бриге, да искаже мало саосећања, за српску несрећу. Како он замишља да се некакава толеранција може постићи или да се људи могу навести да живе заједно ако су функционери САД тако неосетљиви и диферентни према патњи једне стране, наиме према српској страни? Зар је онда изненађујуће што Срби имају потребу за очајничким методама самоодбране пред очима једног таквог јностраног осуђивања? Зар је изненађујуће што храбре силе у Србији борећи се за демократију и реформе наилазе на толике тешкоће кад функционери САД не могу да изразе макар минималну људску бригу за патње својих сународника на Косову?

Неодговорне изјаве као оне од Г. Мензиса повишавају тензије унутар Косова и чине немогућим положај оних који теже помирењу као што су владика Артемије и Момчило Трајковић. Позивам Вас да хитно повучете опаске Г. Мензиса и повратите мало равнотеже политици САД.

Срдачно, **Милош Миленковић**
Председник

наставак са стране 6 2. мај – НАТО бомбардовао подручје Београда, Новог Сада, Сомбора, Крушевца, Чачка, Краљева, Ваљева, Ниша и више градова Црне Горе. Први пут употребљене графитне бомбе изазвале распад електроенергетског система у Србији. Срушена зграда МУП-а у Косовској Митровици.

3. мај - Погођен аутобус код Пећи, погинуло 20 особа, а 43 је рањено. У Новом Саду погођена зграда Телевизије.

5. мај - Бомбардован грчки хуманитарни конвој код Урошевца.

7. мај - У центру Ниша погинуло 15, а рањено 60 људи. Гађано подручје Овчара и Сјенице. Срушен железнички мост код села Ватин код Вршца. Нападнута термоелектрана Обреновац.

8. мај - НАТО бомбардовао центар Београда - зграде Генералштаба, Савезног министарства одбране и федералне полиције, амбасаду Кине на Новом Београду и хотел "Југославију". Погинула три држављанина Кине, двадесетак рањено. На мети су били и Краљево, Сомбор, Нови Сад и Параћин. Срушен мост на Великој Морави, у општини Ђуприја.

10. мај - Четири особе погинуле, а 12 рањено у атаку НАТО на Чачак.

11. мај - НАТО гађао циљеве широм Србије – Младеновац, Шабац, Крагујевац. Срушени мостови на Лиму код села Мурино у Црној Гори и у Кокином Броду на путу Нова Варош-Ужице.

12. мај – У Владичином Хану двоје мртвих. Приштина 30 сати под бомбама. Касетне бомбе бачене на Ниш. Оштећен надвожњак код Хоргоша.

13. мај - Напади на подручју Београда, Новог Сада, Панчева, Ниша, Врања, Лесковца и широм Космета.

14. мај - Бомбардовано више циљева на Косову. У бомбардовању албанских избеглица у селу Кориша код Призрена погинуло 87 особа, махом жена, деце и стараца.

15. мај - Напади на Косову, Београд, Куршумлију, Тимочку крајину.

16. мај – Бомбардовани Београд, Бор, Смедерево и Бујановац.

17. мај - Бомбардовано подручје Краљева, Ужица, Приштине, Београда, Бора, Смедерева, Чачка и Косова Поља.

18. мај – Гађани Лесковац, Врање, Београд, мост у центру Владичиног Хана, надвожњак на аутопуту за Ниш и подручје Ваљева.

19. мај - Напади на Београд, Суву Реку, Ђыилане и затвор у Истоку: два затвореника погинула, један чувар и два затвореника рањени.

20. мај - Погођена болница на Дедињу, радио предајници код Србобрана и Врбаса, Сомбор, Приштина, мост на Старом Бегеју и Жабал.

21. мај - НАТО у Београду оштетио резиденције швајцарског, индијског ирачког амбасадора и зграде амбасада Пакистана и Ирака. У Сомбору једно лице погинуло. Срушен мост на аутопуту код Велике Планае.

Бомбардовани и Смедерево, Пожега, Краљево, Космај, Бор, Пирот, Ђаковица и Исток.

22. мај - НАТО четврти пут онепособио електроенергетски систем Србије. Нападнути Београд, Смедерево, Лесковац, Бор, Шабац, Сомбор, Фрушка Гора и Косово.

23. мај - Гађана електро-енергетска постројења у Новом Саду, Нишу и Костолцу. Бомбардовано и више циљева на територији Војводине и на Косову.

24. мај - Бомбардована електро-енергетска постројења у Новом Саду, Нишу и Дрмну код Костолца, подручја Београда, Сремске Митровице, Сомбора.

25. мај – Гађани МУП Србије и ТВ Нови Сад, циљеви око Београда, Ниша, Ужица, Крагујевца, Краљева, Новог Пазара, Шапца, Бара, планине Цер и места на Космету.

26. мај - Бомбардован Нови Сад, Лесковац, Куршумлија, Крагујевац, Сутоморе, Зајечар, Ужице, Бор, Пирот, Прахово и многа места на Косову.

27. мај - Погођена трафо-станица на Бежанијској коси. Напади на Ниш, Куршумлију, Ваљево, више места на Косову. Оштећена пруга у општини Зрењанин.

28. мај - Експлозије на подручју Београда, Ниша, Алексинца,

Пирота, Владичиног Хана и неколико градова на Косову. Оштећена Ибарска магистрала, аутопут у Алексинцу, положаји Ратне морнарице ВЈ на подручјима Херцег Новог и Тивта.

29. мај - Бомбардоване зоне Београда, Новог Сада, Сремске Митровице, Ђуприје, Вршца, Куршумлије, Краљева и више градова на Косову.

30. мај - На мети поново били Београд, Ниш и Нови Сад. Срушен друмски мост код Варварина и погинуло најмање 11 људи. У нападу авијације НАТО на санаторијум у Сурдулици погинуло 20 људи.

31. мај – Гађани циљеви на подручју Новог Пазара, Београда, Младеновца, Врања, Лесковца и Косова. Извршена су 772 полетања авиона, од чега су 323 били напади.

1. јун - Напади на подручју Београда, Панчева, Младеновца, Врања и Призрена. Први пут бомбардована Кикинда и поново подземна Милошевићева резиденција у Добановцима.

2. јун - Гађано шире подручје Београда, Новог Сада, Панчева, Јагодине, Ђуприје, планине Тара, Руме, Куршумлије, Приштине, Пећи и Призрена. Уништен репетитор РТС на Иришком венцу.

3. јун – Напади НАТО на Смедерево, околину Куршумлије, насеље Марковица, Јагодину, Ђуприју, Приштину, Призрен, Витину.

4. јун – Гађани су Деспотовац, Димитровград, Приштина, Радио Врбас, Сомбор, Чачак, Нови Пазар, Бољевац, Лесковац, Врање, Урошевац, Липљан, Призрен, села Косовце, Верић, Буце, Осојане, Плајник и Радеша на Космету.

5. јун – Бомбардован је рејон села Зур на југословенско-албанској граници, Фрушка Гора, Ириг, Богатић, Шабац, аеродором Батајница, Сува Река, Ђаковица, Ужице, Ивањица, Урошевац, Дечани, Призрен.

6. јун – Нападнути је пут Призрен-Ђаковица, Приштина, Вршац, Дечане, Дреница, Ивањица, Призрен, чак 22 пројектила бачена су на село Власње.

7. јун – Иако су започели разговори војних делегација Савезне Републике Југославије и представника НАТО-а о војнотехничким питањима повлачења ВЈ из јужне српске покрајине, авијација НАТО је интензивирала дејства по многим објектима на Космету и другим деловима земље. Гађани су Сува река, Урошевац, Дечани, Копоник, Клина, Призрен, Куршумлија, Пећ, Ђыилане,

8. јун – Бомбардована је Шумадија : Горњи Милановац, Ђуприја, Јагодина, Краљево, Зајечар, Бољевац, Сјеница, Ђыилане, Призрен, Панчево, Србица, Дечане и Нови Сад.

9. и 10. јун 1999. – Последњи напади НАТО изведени су иза поноћи на Београд, на Звездару и Котеж, аеродроме Батајницу и Сурчин, затим на Ораховац и Драгаш, Урошевац и Косовску Каменицу. Званичну обуставу бомбардовања саопштио је 10.06. 1999. после подне Хавијар Солана, генерални секретар НАТО који је издао наредбу тек после почетка повлачења југословенских снага одбране са Косова и Метохије.

Задужбина Студеница
Расписује јавни

КОНКУРС
ЗА ЛИТЕРАРНЕ РАДОВЕ

ТЕМА
Отаџбина и Срби у дијаспори

(Подстицајуће тема: Шта знамо о Србима у дијаспори; Како нам може помоћи дијаспори; Познате личности српског порекла; Дијаспора - мисао и надахнуће)

Форма
Поезија, проза, есеј

Услови конкурса:

- На конкурс могу да учествују сви млади људи из отаџбине од 14 до 20 година
- Шифровани радови оригинални и необјављани у јужни најмање од 3 до 5 кућних страна средњег промета, у три примерка шаљу се на Задужбину Студеница, Конгрес српског јединиства, Београд, Доситејева 12
- Уз објашњење шифре, у посебној коверти послати податке име и презиме, датум рођења, адреса и телефон
- Радови се шаљу до 10. априла 2000. године, а резултати ће бити објављени на Српској академији 3. маја 2000. године.

Награде
Награде се састоје из новчаног износа и почасти.

- Прва награда (једна) : хиљаду америчких долара
- Друга награда (две) : шест стотина америчких долара
- Трећа награда (двест) : двеста америчких долара

Жири
Жири за доделу награда је састављен од пет чланова, симболички књижевника, уметника и културних радника

Објашњење
Задужбина Студеница, САД, у жели да подстицао ствараоштво, да млади учесници у српству и правослађу, да одрасту у слободним и љубавним оснива овај конкурс.

ГЛАС КОНГРЕСА Serbian Unity Congress Herald, Београд
уредник: Славка Драшковић, техничка обрада: Богдан Трбојевић

адреса: Доситејева 12, 11 000 Београд, Југославија

телефон / факс: 624 129, e-mail: suc@eunet.yu, homepage: <http://www.suc.org>